

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 137/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 28 lutego 2022 roku w sprawie II Ko 838/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Pełnomocnik wnioskodawczyni zarzuciła wyrokowi:</p> <p>1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 445 § 1 i § 2 kc w zw. z art. 448 kc poprzez:</p> <p>- nieuwzględnienie w sposób właściwy wszystkich istotnych okoliczności, które w przypadku orzekania o</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wysokości
zadośćuczynienia
winien mieć na
uwadze Sąd I
instancji, zwłaszcza
w zakresie okresu
pozbawienia
wolności, warunków
w jakich
Wnioskodawczyni
przebywała,
doznanych represji,
stosowanej
przemocy, stanu
fizycznego i
psychicznego
Wnioskodawczyni
przed
zatrzymaniem, w
trakcie i po
zakończeniu
odbywania kary
pozbawienia
wolności, wpływu
pozbawienia
wolności na dalsze
życie, wieku, w
jakim doszło do
zatrzymania
Wnioskodawczyni -
mających istotne
znaczenie dla
ustalenia stopnia
cierpień i krzywd
jakich doznała
Wnioskodawczyni w
skutek niesłusznego
i bezprawnego
pozbawienia
wolności,

- nieuwzględnienie
przez Sąd I instancji
konsekwencji
przebytego przez
Wnioskodawczynię
niedożywienia w
zakresie wpływu na
zdrowie i życie
Wnioskodawczyni,

zwłaszcza okoliczności, iż w wyniku jego przebycia u Wnioskodawczyni wystąpiły daleko posunięte objawy neurologiczne oraz internistyczne, pogarszające się w wyniku badań biochemicznych, w rozmiarze zagrażającym życiu Wnioskodawczyni, a także pozbawiających ją pewności siebie jako kobiety (wypadanie zębów, wypadanie włosów w bardzo młodym wieku),

- pominięcie zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, co doprowadziło do dowolnej oceny Sądu I instancji w tym zakresie oraz skutkowało niemożnością ustalenia przesłanek, jakimi kierował się Sąd I instancji przy jego ustalaniu,

- błędną wykładnię i pominięcie, iż Sąd na gruncie tego przepisu zobowiązany jest przyznać sumę odpowiednią do zaistniałej krzywdy, z czym stoi w sprzeczności rozstrzygnięcie Sądu I instancji w

niniejszej sprawie,
gdyż zasądzona
kwota na rzecz
Wnioskodawczyni,
która była
pozbawiona
wolności przez okres
17 miesięcy jest
nieadekwatna,

- zasądzenia tytułem
zadośćuczynienia
kwoty
nieodpowiadającej
istotnym
okolicznościom
występującym w
sprawie oraz
niewspółmiernej do
stopnia i
długotrwałości
cierpień doznanych
przez M. B.,

- nieuzasadnionego
przyjęcie, iż
majątkowe stosunki
panujące w
społeczeństwie
stanowią podstawę
do miarkowania
wysokości
zasądzonego
zadośćuczynienia.

2. obrazę przepisów
prawa materialnego,
tj. art. 8 ust. 1 ustawy
lutowej" w zw. z art.
445§1 i 2 KC w zw. z
art. 448 KC przez ich
błędną wykładnię i
zasądzenie
niewspółmiernie
niskiej - w stosunku
do rozmiaru
krzywdy doznanej
przez M. B. - kwoty
zadośćuczynienia,
gdy całokształt

okoliczności sprawy,
tj. przyczyny
skazania
wnioskodawczyni,
okoliczności
aresztowania,
obiektywnie
długotrwały okres
izolacji, warunki
odbywania kary
pozbawienia
wolności w
więzieniach i
obozach pracy,
załamanie planów
życiowych 21 letniej
kobiety, represje
jakich doświadczyła
w trakcie odbywania
kary i po jej
zakończeniu,
długotrwała rozłąka
z rodziną, wpływ
izolacji na relacje
z bliskimi, zmiany,
jakie zaszły w
jej psychice oraz
wyniszczenie
organizmu w sile
wieku - przemawiają
za zasądzeniem
dalszej kwoty
zadośćuczynienia;

3. ponadto, z daleko
idącej ostrożności
procesowej zarzuciła
naruszenie
przepisów
postępowania, które
miało wpływ na treść
orzeczenia, a to art.
art. 2 § 1 pkt. 3 kpk w
zw. z art. 7 kpk oraz
w zw. z art. 410 kpk
co doprowadziło do
błędu w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę

	<p>orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na pominięciu okoliczności, iż pozbawienie wolności M. B. było połączone ze szczególnym udręczeniem oraz szykanowaniem, co skutkowało zasądzeniem zadośćuczynienia o wartości nieadekwatnej do wartości cierpień Wnioskodawczyni.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelację pełnomocnika wnioskodawczyni należało uznać za częściowo zasadną, gdyż skarżąca trafnie stwierdza, iż Sąd pierwszej instancji nie wziął pod uwagę wszystkich istotnych przesłanek mających wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia. Analiza pisemnych motywów uzasadnienia, z której należy wnioskować co Sąd Okręgowy miał na względzie wydając orzeczenie, prowadzi do</p>			

wniosku, że organ wydający rozstrzygnięcie pominął za co M. B. dotknęły tak surowe represje (walka o niepodległy byt Państwa Polskiego) oraz nie dające się usunąć następstwa tych prześladowań, a mianowicie niedożywienia oraz „zeszpecenia” w postaci utraty uzębienia i włosów. Ponadto poza zainteresowaniem Sądu pozostała kwestia utraty dobrego imienia oraz wyjazdu za granicę, aby tam ułożyć sobie normalne życie.

Odnosnie jeszcze argumentacji przywołanej w uzasadnieniu przez apelującą, to zgodzić się należy z motywacją dotyczącą docenienia wysiłku patriotycznego i wkładu represjonowanego w walkę o niepodległy byt państwa polskiego i potrzebą wyższego wynagrodzenia szkód i krzywd osób niesłusznie pozbawionych wolności z tych powodów niż w wyniku pomyłki sądowej. Można

tu odwołać się do prejudycatów Trybunału Konstytucyjnego (wyrok TK z 1.03.2011r. P-21/09) i Sądu Najwyższego (wyrok z 4.11.2015 II KK 178/15), które Sąd Apelacyjny podziela.

Podwyższona kwota zadośćuczynienia uwzględnia też okoliczności zatrzymania, tymczasowego aresztowania, odbywania kary i traktowania więźniów w więzieniach stalinowskich, które przecież były dużo cięższe od tych w jakich izolowani byli niesłusznie skazywani lub tymczasowo aresztowani za współczesne omyłki sądowe, dlatego i suma zadośćuczynienia za takie krzywdy powinna być wyższa. Z tym, że dodać trzeba, iż warunki w jakich była izolowana wnioskodawczyni nie odbiegały od tych w jakich przebywali więźniowie polityczni w tamtym okresie, dlatego też przyznane zadośćuczynienie powinno być

porównywalne do tych zasądzanych za represje z tamtych czasów i takim też jest.

Uwzględnienie powyższych przesłanek wespół z pozostałymi prawidłowo docenionymi przez Sąd pierwszej instancji prowadzi do wniosku, iż kwota 200 000 zł stanowić będzie odpowiednią rekompensatę za całokształt cierpień fizycznych i psychicznych doznanych przez wnioskodawczynię za represje za jej działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Pozostałe okoliczności podnoszone w apelacji, mające przemawiać za podwyższeniem zadośćuczynienia, zostały przez Sąd pierwszej instancji dostrzeżone i opisane w uzasadnieniu, a właściwie ich wartościowane razem z pominiętymi prowadzi do podwyższenia zadośćuczynienia do sumy ustalonej przez Sad Apelacyjny.

Kwotę żadaną przez skarżącą, a mianowicie 300 000 zł należy uznać za wygórowaną. Należy bowiem pamiętać, i na co zasadnie zwraca uwagę także Sąd Okręgowy, że kwota zadośćuczynienia ma być odpowiednia, ale i umiarkowana. Dodać trzeba, iż Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach wyroku wskazał nie tylko okoliczności, ale i zasady, jakie brał pod uwagę przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a które to nie odbiegają od tych ukształtowanych przez orzecznictwo, w tym i stosowanych przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie. Mając je na uwadze należało dojść do konstatacji, iż w pozostałym zakresie zarzuty i wnioski apelacji pełnomocnika wnioskodawczyni są niezasadne.

Jeżeli chodzi o sposób jego ustalania, to dodać jeszcze wypada, iż w orzecznictwie uznaje się, że: "wysokość zadośćuczynienia wyznaczają dwie

granice. Z jednej strony, musi ono przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną (i na pewno przyznane 200 000 zł taką wartość ma), z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej, i wszystkie te cechy zasądzona kwota posiada.

Zasada umiarkowanego (a przy tym, jak się należy domyślać, wyważonego i sprawiedliwego) rozmiaru zadośćuczynienia (...) łączy się z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, gdyż zarówno ocena, czy jest ono realne, czy nie nadmierne, pozostawać musi w związku z poziomem życia" (wyr. SA w Katowicach z 7.2.2008 r., II AKa 22/08, KZS 2008, Nr 7–8, poz. 105).

Zadośćuczynienie nie może mieć charakteru symbolicznego (200 000 zł na pewno nie ma wartości jedynie symbolicznej), ale powinno

uwzględniać "indywidualne cechy człowieka, którego niesłusznie wolności (...) pozbawiono" (zob. pod. wyr. SA w Katowicach z 24.4.2007 r., II AKA 61/07, KZS 2007, Nr 7-8, poz. 129) – i to też uwzględnia. Zadośćuczynienie krzywdzie polega na przyznaniu odpowiedniej sumy pieniężnej. Powinna ona mieć "charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, niebędącą jednak wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy" (por. m.in. post. SN z 12.8.2008 r., V KK 45/08, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 1638; wyr. SN z 2.2.2007 r., IV KK 444/06, Prok. i Pr. – wkł. 2007, Nr 10, poz. 18). Niewątpliwie zasądzona kwota ma charakter kompensacyjny - wyrównawczy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że: "ostateczne ustalenia, jaka konkretna kwota jest "odpowiednia", z

istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne. Opierać się powinno tak na całokształcie okoliczności sprawy, jak i na czytelnych kryteriach wskazanych w treści uzasadnienia" (wyr. SA w Lublinie z 5.5.2008 r., II AKa 83/08, KZS 2008, Nr 12, poz. 68).

Oдноśnie jeszcze sposobów ustalania zadośćuczynienia to tak w orzecznictwie, jak i piśmiennictwie podkreśla się, iż nie jest zasadne przyjmowanie jakichś ścisłych kryteriów np. kwot stanowiących zadośćuczynienie za jeden miesiąc, dzień izolacji, służących jako sposób ustalania zadośćuczynienia za cały okres pozbawienia wolności, albowiem zadośćuczynienie powinno być ustalane za cały ten okres, a nie jako iloczyn liczby miesięcy i kwoty zadośćuczynienia, przypadającego za jeden miesiąc czy dzień. Nie jest bowiem odpowiednie

przeliczanie sumy
zadośćuczynienia
poprzez ustalanie
stawki miesięcznej
(zob. np. wyr. SA
w Łodzi z 21.2.2008
r., II AKa 13/08,
Prok. i Pr. - wkł.
2009, Nr 5, poz.
48); bądź ustalenie
zadośćuczynienia
poprzez stosowanie
określonych
przeliczników
wynikających z
kodeksu karnego,
w tym także
relatywizujących
wielkość
zadośćuczynienia do
stawek grzywny
odpowiadających
jednemu dniowi
pozbawienia
wolności w
rozumieniu przepisu
art. 63 § 1 kk
(zob. np. wyr. SA
w Katowicach z
10.3.2005 r., II AKa
55/05, KZS 2005,
Nr 7-8, poz. 144).
Przyjąć należy, że
"nawet krótkotrwałe
bezprawne
pozbawienie
wolności człowieka
wyrządza mu
znaczną krzywdę.
To, że z oczywistych
względów
różnorodne
dolegliwości
związane z
pozbawieniem
człowieka wolności
zazwyczaj rosną
wraz z wydłużaniem
się jego czasu (ze
względu na skutki

osobiste, rodzinne, społeczne), nie może przesłaniać okoliczności, że – zwłaszcza w przypadku osób, które spotykają się z taką sytuacją po raz pierwszy – największy stres i naturalny lęk, czasem szok wywołują pierwsze godziny i dni więziennej izolacji, co winno znaleźć stosowne odzwierciedlenie w wysokości zasądzonych zadośćuczynienia w/wr. SA w Katowicach z 16.11.2006 r., II AKa 359/06, KZS 2007, Nr 5, poz. 92). Tych przesłanek nie uwzględnia matematyczny sposób ustalania wysokości zadośćuczynienia.

Sumy zadośćuczynienia w wysokości 200 000 zł stanowiącej zarazem wielokrotność kwoty prawie podwójnego miesięcznego wynagrodzenia za wszystkie niekorzystne doznania pokrzywdzonej, w jej ówczesnym położeniu, nie sposób uznać za symbolicznej i nie rekompensującej

krzywdy oraz niespełniającej pozostałych wymogów określonych przez orzecznictwo. Podkreślić należy jeszcze raz, iż ustalenie, jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest "odpowiednia", należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (post. SN z 27.7.2005 r., II KK 54/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 1423; zob. także post. SN z 5.5.2005 r., V KK 413/04, OSNwSK 2005, poz. 928; wyr. SN z 26.8.2004 r., WA 18/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1487; post. SN z 19.10.2010 r., II KK 196/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 1973; wyr. SA we Wrocławiu z 15.2.2012 r., II AKa 8/12, Legalis). Pamiętać jednak należy, że ustalenie wysokości zadośćuczynienia ma charakter indywidualny, co oznacza, że sąd nie może stosować jakichś ogólnych wskaźników, matematycznych przeliczników, ale winien uwzględnić całość okoliczności

konkretnej sprawy (wyr. SA w Lublinie z 2.2.2012 r., II AKa 268/11, KZS 2012, Nr 9, poz. 74). Zarzut nieodpowiedniego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny tylko wtedy, gdyby zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty naruszyło zasadę ustalania wysokości tego zadośćuczynienia. O rażącym naruszeniu tych zasad mogłoby świadczyć przyznanie zadośćuczynienia "symbolicznego" bądź też kwoty wygórowanej, prowadzącej do niestosownego wzbogacenia (zob. wyr. SA w Krakowie z 9.4.2008 r., II AKa 46/08, KZS 2008, Nr 6, poz. 48; wyr. SA w Warszawie z 20.2.2013 r., II AKa 32/13, Legalis. W orzecznictwie wskazuje się, że "do elementów, które należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, należy także przeciętna stopa życiowa społeczeństwa. Odwołanie się do owej przeciętnej stopy życiowej pozwala bowiem

w pewien sposób obiektywizować przyznane zadośćuczynienie za krzywdy, które z natury rzeczy u poszczególnych pokrzywdzonych ma subiektywny wymiar. "Kwotę zadośćuczynienia należy oznaczać z umiarem, stosownie do realiów społecznych, jak zamożność mieszkańców, wartość pieniądza itp., by nie pozostało poczucie krzywdy niesłusznie tymczasowo aresztowanego, ale by orzeczenie nie było sposobem uzyskania nadmiernych korzyści finansowych" (wyr. SA w Katowicach z 3.11.2017 r., II AKA 342/17, Legalis).

Żądanej sumy 300 000 zł nie sposób zaakceptować z powodów wskazanych wyżej. Zadośćuczynienie powinno być umiarkowane, a nie wygórowane, nie może prowadzić do niestosownego wzbogacenia, nadmiernych korzyści, ma uwzględniać także przeciętną stopę życiową

społeczeństwa.
Wnioskowana kwota
takie cechy
niewspółmierności
oraz
niedostosowania do
stopnia
pokrzywdzenia
posiada, natomiast
ta wskazana w
wyroku Sądu
Apelacyjnego
odpowiada
wszystkim
przesłankom
wypracowanym
przez orzecznictwo i
piśmiennictwo.

Skarżąca odwołuje
się do kwot
zadośćuczynień
zasądzanych, jak
twierdzi, w innych
podobnych
sprawach starając
się wykazać, że
przyznana
wnioskodawcy suma
jest rażąco niska.
Podkreślając w tym
miejscu jeszcze raz
niewymierny i
indywidualny
charakter krzywdy
trwającej określony
czas, dłuższy bądź
krótszy oraz
každorazowo
odmienne
następstwa
niesłusznego
pozbawienia
wolności osób
represjonowanych
nie sposób wiążąco
odwoływać się do
innych spraw i
dostosowywać
wysokość

zadośćuczynienia w niniejszej do przyznanego w innych przypadkach. Takim orientacyjnym punktem odniesienia powinno być i w orzecznictwie sądów okręgowych i Sądu Apelacyjnego w Szczecinie jest przeciętna stopa życiowa czy poziom życia, czego ilustracją jest w szczególności średnie miesięczne wynagrodzenie, pozwalające w pewien sposób obiektywizować przyznane zadośćuczynienie, które z natury rzeczy ma subiektywny wymiar, wyrażający się często także poprzez formułowane bardzo wygórowane żądania, których nie sposób w pełni akceptować.

Odwoływanie się natomiast do zasądzanych zadośćuczynień w innych sprawach może mieć jedynie charakter orientacyjny z punktu widzenia konstytucyjnej równości wobec prawa, czy zasądzone świadczenie nie różni się

diametralnie od przyznawanych w innych sprawach, a mianowicie nie jest symboliczne, albo bardzo wygórowane. Jak słusznie bowiem zwrócił na to uwagę SA w Warszawie w wyroku z 9.10.2017 r., II AKa 309/17 Legalis – „Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenie, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia”, z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego. Przy czym oczywistym jest, że każda sprawa o zadośćuczynienie krzywdy jest indywidualna, specyficzna, a co za tym idzie porównywanie ww. kryteriów do stanów faktycznych z innych spraw nie jest właściwe, chociażby z tego powodu, że każdy człowiek inaczej reaguje na krzywdę.”

Wniosek

Mając na uwadze powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniosła o:

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>a) zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni M. B. kwoty zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę w żądanej kwocie w wysokości 300 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności wyroku do dnia zapłaty,</p> <p>b) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego, w wysokości według norm prawem przepisanych,</p> <p>względnie o:</p> <p>c) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Pierwsze z postawionych żądań, a mianowicie podwyższenia kwoty zadośćuczynienia do 200 000 zł, okazało się częściowo zasadne z powodów wskazanych wyżej. O drugim dotyczącym zwrotu kosztów Sąd Apelacyjny orzeknie w odrębnym postanowieniu. Trzecie żądanie było oczywiście bezzasadne, gdyż skarżąca nie wskazała powodów z art. 437§2 k.p.k. przemawiających za uchyleniem wyroku.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie stwierdzono.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nie zaistniały.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku</p>		

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Oddalenie wniosku ponad kwotę 200 000 zł.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Domaganie się zadośćuczynienia ponad 200 000 zł jest wygórowane, nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach sprawy i wypracowanych zasadach orzekania o tym roszczeniu.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zadośćuczynienie – podwyższenie jego sumy do 200 000 zł.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Wskazane wyżej przy omawianiu apelacji pełnomocnika.		

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.	Nie wystąpiły.	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie zaistniały.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie stwierdzono.			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Nie wystąpiły.			
5.3.1.4.1.	Nie stwierdzono.	# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie zaistniały.		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie formułowano.		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie było.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Koszty postępowania, zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa	

	Polskiego (Dz.U.2021.1693 t.j. z dnia 2021.09.15) ponosi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
SSA Robert Mąka SSA Stanisław Kucharczyk SSA Andrzej Olszewski		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawczyni		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zadośćuczynienie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana